

בידענו

על לון קבאן ה.עו.ג.ו.

25 בספטמבר 1964

62 'ס'מ

יט' בתשרי תשכ"ב

ה ת ו כ ו ן :

ע ז ה י ק י ש (שיר).
אקראת חט-האסיף, סבאק שנה בפלחה.
במלאניק - סבאק עאנת תשכ"ב.
מה אלאריק על המאשאלן ?
במאסב רמאת-חפר אסביבא.
מ נ א י י ק.
ב ס ס א ר ט.
על ב הצארות בעבארה.
מ י א מ י
הסרט אהיזב בעיף השן.
מילאנא על יהאבי (מצאר הספרות).
א נ י א ה ז מ נ (פליטאן).
חט האסיף (ספאר ליזביק).

בשיחות הקבוץ האחרונות נבחרו הועדות ובעלי התפקידים הבאים.

- מ ז כ י ר : רפי בן שלום.
- מרכזת ועדת חברים : שרה וויל.
- ועדת מנויים : שלמה גבעון בבחר כמרכז, במקום רפי, שושה גד, דן צמרמן, מרצי, צורפו לוועדה.
- ועדת קליטה : צבי שחר (רכז), מלכה, ברטו, בירה דואר, יאיר בסן.
- ועדת מועדון : יעל הלמן, היה בן-דוד, יעקב ארזן, זמיר.
- ועדת המשק : יוסף שחר (רכז), רפי, אוטי, עזריאל, יוחנן, צפורה ל', חנה ור, יצחק שרון, אפרה, פוצו, שלמה לרבות, יוסף פלג, עוזי, שלמה גבעון והגזבר החדש.
- ועדת עבודה : עזריאל (רכז), יוסף שחר, רפי, לילי, טילה, זאב כהן, ינו, מקימין.
- ועדת בנייה : שלמה גבעון (רכז), בניטו, יוסף שחר, מרצי, משה גל, ארטי, חנו, שניו, זאב ג., דוד פלג, צפי ש., אביבה ג., שרה ור.
- ועדת ספורט : גיטה (רכז), אליעזר פ., עומר, אברהם מ., מוטו, יעקב.
- מרכזת ועדת החינוך : מרתה ב.

שלמה גבעון.

ב ס פ ו ר ט

ועדת ספורט היא מאותן ועדות, שבהן חשובה הפעילות הרצופה במשך זמן ממושך יותר. היות והיא אינה דורשת מאמצים מיוחדים ודרך כלל פעילים בה חברים, הרוצים בכך, המוצאים בשטח זה ענין, הרי הדבר אפשרי.

החלתי לפעול בתפקיד זה בחודש ינואר, אחד הדיונים על ההשקעות ולא הצלחתי לבצע את כל תכניותי, הקשורות בהשקעות. לדוגמה: סלילת שביל גישה למגרש כדור-עף, הרחבת המגרש ועוד. היה בדעתי להמשיך בתפקיד הזה ותוך שנתיים לבצע את תכניותי. כאשר פועלים זמן ממושך יותר, וכאן זה נתן, כאמור, הרי יש אפשרות של תכנון לטוח ארוך יותר.

הפעולות, שהועדה ארגנה היו רגילות: הקפת התבור - הפעם היה בצדה נצחון עבורנו - המבצע העממי היפה השני, שאנו מקיימים מדי שנה הוא צליחת הכנרת. כעת מתכוננים כ-22 חברים לקראתה, וזה כמובן מחוץ למספר לא קטן של נערים.

עם הרחבת המגרש ורכישת סלים חדשים אנו רוצים להוסיף ענף ספורט נוסף לצעירים, אפשרות נוספת לבחירה ולהתעסקות בספורט.

יש לציין, כי הנני מאוכזב מפעילותן הספורטיבית של החברות הצעירות (או יותר נכון מאי פעילותן). יש תקווה, כי בעתיד המצב ישתנה כפי שזה מסתמן היום בקבוצות היותר צעירות במוסד.

ה ש ח י ה

אחת הפעולות החשובות ביותר של ועדת הספורט היא ארגון השחיה או למוד השחיה, והאמון בה במשך חופשת הקיץ של הילדים. זהו צד חשוב בגלוי החופשה ומאפשר בלוי בצורה מועילה. הברכה היא נכס יקר, שאפשר לנצל במשך החודשים במלואו, אך היא אינה מנוצלת-די צרכה. כל יתר ענפי הספורט טובתים ומוטבתים בקיץ על כן השתדלו, כי ענף השחיה ינוצל היטב במשך חודשי הקיץ. לא הסכנו מאמצים כספיים וארגוניים על מנת לאפשר זאת. כאשר באים לסכם את החודשים האלה, שהם מהווים את עובת השחיה, עלינו לומר, כי הצלחנו בבחירתו של שמעון לתפקיד של מאמן ומציל כאחד. כל הילדים שאומנו התקדמו. החל מגן יהודית עד חבצלת עברו אמונים אצל שמעון. גישתו החנוכית היפה של שמעון הביאה את הילדים לידי השיגים. אנו מקוים, שגם בעתיד נוכל להנות משירותו, כי אנו רואים בו את האיש המתאים לתפקידים הנ"ל.

לשרת ילדי המוסד עמד מאמן מהפועל, אך האפשרות הזאת לא נוצלה במלואה. רק אחדים ובעקר מן הצעירים נצלו אותה.

יש לומר במקום זה, שנערים רבים שמצטיינים בשחיה, מזניחים אותה, אינם מתאמצים. הסיבות שונות לכך ובדרך כלל לא עסוק בדבר חשוב אחד, אלא סתם שכיבה על הדשא או ישיבה בצורתה באות במקום האמונים בשחיה. אם לא נאה לנער בוגר, שבמוסד לשחית, אז הרי יש לחקורו וגם היותר צעירים אינם שוחים מסיבה זו, לפעמים.

אני מקווה שהמצב הזה ישתנה במשך השנים, הרי צריך לתדור להכרתם של הצעירים, כי השמוש בענף ספורט זה בהחלט לטובתם.

הצבנו השנה מכשיר-מתח בשטח הברכה. זהו מכשיר פשוט, ששנה הרבה בפעילות הספורטיבית. רבים נגשו אליו ובסו את מזלם בהתעמלות, בעזרת שמעון למדו תרגילים והגיעו אף להשיגים יפים. חסרים לנו מכשירים פשוטים אחרים ובתכנונתנו היה להרחיב את המלאי של המכשירים. מחוץ למתח עלינו לרכוש בקרוב גם מקבילים.

לא די ברכיטת מכשירים, כי יש למצוא גם מקום נאות עבורם. אולם פשוט, המצויד במכשירים פשוטים, אלמנטריים יכול לשמש גם את האוכלוסייה המבוגרת. בתנאים נאותים אפשר היה להרחיב את המעגל של מתעמלים יותר מבוגרים.

במסר מפרי עזריאל.

ש ל ו ב ה ד ו ר ו ת ב ע ב ו ד ה

לפני ימים ספורים פגשתי עמוס וטאל: הפנתה אליך מרתה בענין כתיבת מאמר על כניסתנו לעבודה? ומבלי לחכות למעשה, לתשובה הוסיף, כי אלינו היא פנתה שבכתוב בגד.

ראבי, אין בדעתי לכתוב מעד או בגד מישהו, אבסה רק להעלות כמה מהבעיות, שצאו מסביב לעבודתם של הצעירים תוך התקופה הקצרה מאז חזרם מהצבא.

ימצאו ללא ספק משני "הצדדים" אשר יחלקו על גישתי או עמדותי, הצדדים במרכאות באשר גם בשטח העבודה חלוקי הדעות אינם לפי הדורות דוקא. יתכן ויהיה אף שוני עם הצטרפותם של שכבות נוספות, אך לפי הנראה בעין המשותף יהיה הדומיננטי.

אין מערער על כך, ששנת 1964 אינה שנת 1944. שבמשך עשרים שנה, שחלפו השתנו התנאים כולל האדם עצמו שנוי רב ולפעמים מהותי, על כך אין חולקין, אך לאחר ההסכמה הכללית מופיע תמיד האבל...

ביסודו של הדבר אין חבר, אשר יטען, שעל הצעירים לעבור את אותם השלבים, שעברו הדור המבוגר. לפלוגת הכשרה בורין אין כאן מקום, קבוץ העוגן אינו נקודת המעבר בכפר סבא, אך האני בגילך תמיד מופיע... חבל רק, שהנזימה המלווה את האני בגילך אינה מחכמת, משכנעת באשר יותר משהוא באה למסור מהעבר של דורות הקודמים אשר הניחו את היסודות, לחנך לתחושה צבורית, היא באה בטרונזיה, מדוע יהיה שפוף גורלך?

מ ד - - - - מ ד - -

- אביבה ג. החלה בהשתלמותה בסמינר הקבוצים, בתל-אביב.
- ברגה החלה בלמודיה באורנים.
- אחותו של אלי פ. ומשפחתה הגיעו לבקור מצ'קוסלובקיה. ברוכים הבאים!
- שמענו את הרצאתו של גבריאל מוקד על הספרות הישראלית הצעירה, בלורי קריאתה של רחל תדמור.
- אחותו של ויצו ומשפחתה הגיעו ארצה מצ'קוסלובקיה, למען להשתקע בה. אנו מאחלים להם הקלטות מהירה.

ל נ ד ר ה ל י ה ו ש ו ע ו ל ה ו ר י ה ם

מ ז ל ס ר ב

מ פ ד ה ס פ

תמי (גן יהודית) מספרת: כשאהיה גדולה אבגן בלצ'ר.

1/10/51

ה ו ד י ע ו ת

ישראל יחליף זמנית את רפי בתפקידו בעת מחלתו ושהותו בבית חולים.

על החלטתנו זו הודיע בשיחת הקבוץ שמעונקה, בשם המזכירות.

ה מ ז כ י ר ו ת

ביום חג הסוכות יחתמו החברים על העצומה למען שבת ללא כבלים בשעות של ארוחת הצהריים.

החברים מתבקשים להענות לפניה ולשים לב על מועד ההחלטה.

הועדה הפוליטית.

ביצי חרבה.

חג האסיף

זֶה אֲסִיף פְּרֵי עַמְלֵנוּ,
 זֶה יִגִּיעַ יוֹם וְלֵיל.
 פָּרַשׁ סִכַּת שְׁלוֹם עַל־יָנוּ
 וּבָרַךְ אֶת יִשְׂרָאֵל.

זֶה הַלֵּיל גֹּשֵׁב לְבַטַּח
 בְּסִכּוֹת עֲנָף-וּסְכָה.
 פְּנִיסִים אוֹרִים בַּפֶּתַח
 אוֹר זְרוּעַ בַּמַּחֲשֶׁה

סָכָה נָאָה זֹו שְׁאָנוּ בוֹנִים מֵי שָׁנָה בְּשָׁנָה בְּחַמְשָׁה
 עָשָׂר בְּתִשְׂרֵי — עַל שׁוֹם מָה ? נוֹדְדִים הָיוּ אַבוֹתֵינוּ
 בְּשִׁיזָאוּ מִמִּצְרַיִם וְאֶרְבָּעִים שָׁנָה הָלְכוּ בַּמִּדְבָּר. עָבְרוּ
 מִמָּקוֹם לְמָקוֹם וּבְתִים לְגוֹר לֹא הָיוּ לָהֶם. מָה עָשׂוּ ? נָטוּ
 לָהֶם אָהָלִים וְהִקִּימוּ סִכּוֹת. כִּי אֲשֶׁר נִכְנְסוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
 וְהָיוּ עִם שָׁל אַכְרִים וְעוֹבְדֵי אֲדָמָה לֹא שָׁכְחוּ אֶת הַסָּכָה
 אֲשֶׁר יָשְׁבוּ בָּהּ בַּמִּדְבָּר, וּבָצֵאת הַשָּׁנָה, בְּסוּף עוֹנֵת הָאֲסִיף,
 לְאַחַר שְׁאָסְפוּ אֶת יְבוּל אֲדָמָתָם מִן הַגֵּז וּמִן הַכֶּרֶם, מִן
 הַגֶּרֶן וּמִן הַיָּקֵב — עָשׂוּ לָהֶם סִכּוֹת רַעֲנָנוֹת וְחִגְּגוּ אֶת חַג
 הָאֲסִיף בְּשִׂמְחָה וּבְשִׂשׂוֹן. בְּחַג סִפְרָאב לְבָנוּ וְסָב לְנִכְדָו
 עַל הַסִּכּוֹת אֲשֶׁר יָשְׁבוּ בָּהֶן בְּצֵאתָם מִמִּצְרַיִם. וְהַסָּכָה
 שֶׁהִיָּתָה לְפָנִים סָמֵן לְעֵנִי וְסָמֵל לְנִדְוִדִים — הִיָּתָה סָמֵן
 לְשִׁפְעַע וְסָמֵל בְּרִכַּת הָאֲדָמָה. פָּרַשׁ אִישׁ הָאֲדָמָה מַחְצֵלֶת
 וְנַח מַעֲמֵל הַשָּׁנָה בְּצֵל הַסָּכָה הַקְרִירָה וְנָשַׁם בְּהִנָּאָה אֶת
 רֵיחוֹתֶיהָ — רֵיחַ שְׂדֵה וְרֵיחַ גֵּז, רֵיחַ פְּרֵי וְרֵיחַ עֲנָף.
 שְׂמַח אִישׁ הָאֲדָמָה בַּסָּכָה, הוּא וּבְנֵי בֵיתוֹ וְאוֹרְחָיו
 וְקִרְוָבָיו שְׂבָעַת יְמֵי הַחַג. בַּסָּכָה אָכַל אֶת הַלֶּחֶם אֲשֶׁר
 נָתַנָּה לוֹ אֲדָמָתוֹ וּבָהּ שִׂתָּה בְּשִׂמְחָה אֶת הַיַּיִן אֲשֶׁר נָתַן
 לוֹ כְּרָמוֹ וּבָהּ הִיטִיב אֶת לְבוֹ.
 וְחַג הָאֲסִיף, בְּצֵאת הַשָּׁנָה, בְּאֶסְפָּה אֶת מַעֲשֵׂיהָ מִן
 הַשְּׂדֵה, בְּאֶסְפָּה מִגְרָנָהּ וּמִיָּקֵבָהּ — חַג הַסִּכּוֹת תַּעֲשֶׂה לָּךְ.
 וְשִׂמְחָתָ בְּסִגְיָה, כִּי יְבָרְכֶךָ ה' בְּכֹל תְּבוּאָתָהּ וּבְכֹל מַעֲשֵׂה
 יָדֶיךָ, לְמִצּוֹן יְדַעוּ דוֹרוֹתֵיכֶם, כִּי בַּסִּכּוֹת הוֹשַׁבְתִּי אֶת בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל בְּהוֹצִיאִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם. וְשִׂמְחָתָ בְּסִגְיָה וְהִיָּתָה
 אֶף שְׂמֵחַ."

שִׂישׁוּ וְשִׂמְחוּ בְּשִׂמְחַת חַג, מִחֲאוּ כְּפִים !
 נִגְנוּ שִׁיר בְּקוֹל חֲזָק וּבְמַצְלֵתִים.
 יָד אֵל יְד, כִּלְנוּ כְּאָחֵד, פֶּה בְּסֶף נַעֲבָרָה.
 כִּי לְיִשְׂרָאֵל הִיָּתָה שִׂמְחָה וְאוֹרָה.

קרקס, 14.9.64

מרתה יקרה, קיבלנו את מכתבך בדיוק כאשר חזרנו מטיוול יוצא מן הכלל יפה, בחלק המזרחי של וונצואלה, זאת בעצם הפעם הראשונה, שאנחנו יוצאים כל כך רחוק. הטיוול היה כפי שאמרתי פשוט פנטסטי, אבל לפני טאספר לך רבהדמנות זאת גם לקיבוץ על כך; אני רוצה לספר לך קצת על רגשותי בזמן זה, שבה אחרי שעזבנו את הארץ ואת הקיבוץ.

במשך השנה הזאת קיבלנו רק מכתב אחד ממזכירות הקיבוץ, ולו לא הידידים שלנו, שלא שוכחים אותנו לגמרי, הייתי חושבת שאין שום קשר בינינו לבין הקיבוץ, שבסופו של דבר הוא ביתנו. נכון, את ביתנו - אנחנו מקבלים באופן סדיר ביותר, אבל מילה אישית מהמזכירות, דבר פעוט כל כך עוד לא הצלחנו לקבל, מרתה, את בוודאי תביני למה אני מתכוונת, לפעמים מילה אחת יכולה לתקן הרבה, אבל המילה הזאת עוד לא באמרה, וזה חבל - שבה עברה, אני עוד זוכרת, ובוודאי גם אתם את ה"פרידה" שלנו... את היום האחרון... זה מוזר למה הדברים צריכים להתגלגל כך, לא פעם אני חושבת כמה שאני שוביניסטית כאשר מדובר על הקיבוץ שלנו, ולא פעם אנו שואלת את עצמי, האם זה, באמת כל כך טוב, אני מנסה לשכוח את האינטימיות, אבל באם אני זוכרת, זה כואב... טוב, אני חושבת שאחרי ששפכתי הכל מה שהיה בלבי, אני יכולה לעבור ולספר קצת עלינו, והפעם יש הרבה.

קודם כל המחנה, דוגי עבד על זה כמו שהוא יודע לעבוד, כאשר מה שהוא באמת חשוב לו. לא היה יום ולא לילה, לא ילדה ולא איטה, במשך שבועות לא ראינו אותו עד שיצאנו למחנה. זאת הייתה ההצלחה הכי גדולה שהכרנו מאז היותנו כאן, באו 94 חניכים פלוס רינת, עם חולצה שומרית ומכנסיים שחורים, היא הייתה סמל השומריות שלנו במחנה, השתתפה בכל דבר והתנהגה כמו שומרת אמיתית. כול דבר שתיכננו גם ביצענו, את המחנה סיימנו עם מפקד מרשים, בו השתתף הסגיר של ישראל בוונצואלה. לכן זה אולי מצלצל קצת מוזר, אבל כאן, זה דבר גדול מאוד, כל הישוב דיבר אחרי כן על כך "שכבוד הסגיר" עזר להוסיף עצים למדורה. הערב היה באמת נפלא ואפילו אני התרגשתי. החזרה הביתה הייתה טובה, והרגשת סיפוק לוותה אותנו. בינתיים בא ראש השנה ואתו 4 ימים של חופשה, התארגנו עם עוד משפחה אחת והחלטנו לקיים מחנה בודד, של 4 ימים. לקחנו אתנו שני אוהלים, 4 מיטות מתקפלות, שקי שינה, ארז קרח ו-8 ק"ג בשר פלוס משקאות ויצאנו לדרך. - ובכן ידעתי שוונצואלה היא ארץ גדולה, יפה ומוזרה. אבל הנסיעות שלי עד עכשיו היו תמיד בקוטר של 200 ק"מ. סביב לקרקס, הפעם התרחקנו ל-1000 ק"מ. דרך החוף המזרחי, אם אי פעם ראיתי דברים יפים, הרי זה אחד מאלה, היו רגעים שחשבתי שאני חולמת בטכניקולור, מאות של קילומטרים של חוף שקט עד שגעון, כחול, בלי גל אחד, וסביב סביב, דקלים. החוף הוא עשרות של איים פזורים פה ושם. אני לא אדבר על כך שלא ראינו בנין אחד בין כל הדקלים האלה, ובמקום זה ראינו 4 מקלות, גג, של ענפי דקל, ילדים ערומים ונשים הרות, כל זה איום, אבל המראה הכללי הוא של גן העדן. אז זהו זה. היינו מקשמים את האוהלים בערב, מכינים פריז'ה (סטקים על גחלים) אוכלים ונכנסים לרחוץ בים הקריבי. בבוקר עם קום החמה, טוב מתרחצים ואוכלים קובניות (בלתי מבושלות, רק עם לימון) ממשיכים להתרחץ עד שהקפה מוכן. אחר זה מפרקים את המאהל ו... ממשיכים לנסוע. העיניים לא מתעייפות מלהביט, ליופי הזה אין דומה, ארוחת הצהרים זה שוב "פריז'ה", הפעם ביער של דקלים. רצינו להקים גם את המאהל בלילה, אבל בעל המקום אמר לנו, שהוא לא מציע לעשות כך. השתוממו, אבל כעבור כמה רגעים שמענו איך שאגוזי הקוקוס נופלים... זה היה ממש כמו פצצה. מהר גמרנו את ההכנות וזזנו משם, כך המשכנו 4 ימים. את הלילה האחרון בלינו במקום בו לא היה שום דבר מחוץ לים, בצד אחד ים ובצד שני אגם, שם הקמנו את האהלים, מאוחר בלילה והייתה לנו ההרגשה שזהו סוף העולם, או יותר נכון שאנו נמצאים בראשית בריאת העולם. שקט גמור... נרדמנו אחרי רחצה בים, עם הרגשה נפלאה, כאשר רעם הגלים נגזו לנו שיר ערס.

החזרה לקרקס הייתה קשה, לא רצינו להיפרד מהשקט, מהיופי והפשטות. מי שראה אותנו למחרת, אמר שנראים צעירים ב-10 שנים.

אבל גם זה עבר, עכשיו אני מכינה את יום ההולדת של רינת, היא עכשיו בת 5, ועוד 5 ימים מתחילים הלימודים וביום כיפור נצטרך לבקר בבית הכנסת, דוגי צריך לשבת בשולחן מיוחד עם הישראלים, נמצאים כאן אנשי הסגירות, מומחים חקלאים, שליחים, והוא רוגז נורא.

אני מתקרבת לסיום של המכתב, אני מקווה שהפעם אזכה לתשובה מהירה ממך, ואולי עם פרוס השנה החדשה והחלפת המזכירות אקבל סוף סוף גם מילה מהמזכיר. אני גם מקווה שבינתיים לכל החברים שלום, וגם רוצה שתמסרי לזוג החדש את איחולנו.

שלך בידידות, ניצה.

ד"ס חם מדוגי לכולכם, גם רינת שולחת